

Odpowiadając, burmistrz Swiercz wyjaśnia, że Magistrat do Rady Miejskiej z tą sprawą nie zwracał się, gdyż uważał, iż Rada Miejska w tym wypadku nie absolutnie nie pomoże. W dalszym toku dyskusji radny Pawlikowski zapytuje, skąd Magistrat zakupuje produkty żywnościowe.

Po otrzymaniu odpowiedzi, że produkty te dostarczane są przez Spółdzielnię Spożywców „Zgoda”, radny Pawlikowski stwierdza, że ceny niektórych produktów żywnościowych w Spółdzielni „Zgoda” są wyższe, niż w innych sklepach, jak naprzykład cena stoniny, która wynosi 20 gr. drożej na 1 kg., niż u rzeźników.

W odpowiedzi burmistrz Swiercz stwierdza, iż, jeżeli chodzi o dostarczenie stoniny, to już przed 2 lata Cech Rzeźniczy zobowiązał się produkt ten dostarczyć, a jednak z obowiązków swych nie wywiązał się należycie. Jednocześnie zaznacza, że w przyszłości na dostarczenie produkty zostaną zebrane oferty.

Radny Morgensztern jest zdania, że produktów żywnościowych nabywać nie należy w jednym tylko sklepie, jak to ma miejsce obecnie, lecz w kilku innych, a to z tego względu, aby netylko jedno przedsiębiorstwo zarabiał. Dlatego też, podzielając opinię Komisji Opieki Społecznej, radny Morgensztern stawia wniosek, aby Rada Miejska wezwała Magistrat do poczynienia starań u odnosnych czynników, ażeby zapomoga doraźna dla bezrobotnych za mies. styczeń wypłacona została w gotówce.

Po ożywionej dyskusji, podczas której zabierało głos jeszcze kilku radnych, przystąpiono do głosowania nad złożonymi wnioskami.

Wniosek nagły radnych frakcji P. P. S. i N. S. P. P. w głosowaniu przy 6 gł. za, 10 przeciw i 8 wstrzym. się od głosowania upadł.

Następnie większością głosów Rada Miejska przyjęła wniosek radnego Morgenszterna treści następującej:

„Rada Miejska zrywa Magistrat do poczynienia starań, aby zapomoga doraźna dla bezrobotnych za miesiąc styczeń wypłacona była w gotówce”.

Protokół Rady Miejskiej z dnia 18 grudnia 1930 r. przyjęto z poprawką radn. Szymczaka odnośnie do poruszanej przezeń sprawy niewłaściwego wydania przez władze powiatowe kart rzemieślniczych na prawo prowadzenia robót ciesielskich i murarskich osobom, do tego w myśl obowiązującego prawa przemysłowego nieuprawnionym. Mianowicie do wydania kart rzemieślniczych na prawo prowadzenia rzemiosł murarskiego i ciesielskiego (wyjątkowo) nie wystarczają dowody uzdolnienia, objęte art. 145 prawa przemysłowego, gdyż artykuł 198 ust. 2 wyraźnie pod tym względem czyni zastrzeżenia i pozostawia w mocy dawne przepisy rosyjskie. Sprawa więc przedstawia się zgodnie z twierdzeniem radn. Szymczaka wręcz odmiennie, jak to usiłował dowieść p. wice-burmistrz.

Zgodnie z wnioskiem Rady Szpitalnej z dnia 10 grudnia 1930 r. Rada Miejska jednogłośnie uchwaliła pobierać następującą opłatę w szpitalu miejskim:

na oddziałach wewn. i zakaźnym zł. 8.50, na oddz. chirurgiczn. i położniczo ginekologicznym zł. 10.20 dziennie.

Przewodniczy burmistrz Swiercz komunikuje, że na ogólne zebranie Związku Miast Polskich, które odbędzie się w dniu 22 lutego r. b., Rada Miejska ma prawo delegowania dwóch przedstawicieli.

Wobec czego Przewodniczący prosi o zgłoszenie kandydatów.

Na wniosek radnego Kosmalskiego zarządono 5-ciominutową przerwę.

Po przerwie zgłoszono następujące kandydatury:

1) burmistrza Jana Swiercza oraz radnych: 2) Szymczaka Stanisława, 3) Kosmalskiego Szczepana i 4) Stasiaka Jana.

Drogą głosowania zapomoga kartek wybrani zostali, jako delegaci na ogólne zebranie Związku Miast Polskich, burmistrz Jan Swiercz 13 gł. i radny Kosmalski Szczepan 19 gł.

Sprawę zwaloryzowania pożyczki, sflaconej w walucie markowej, referuje burmistrz Swiercz, komunikując, iż zgodnie z uchwałą Rady Miejskiej z dnia 18 lutego 1930 r. Magistrat miał wystąpić do Trybunału Najwyższego ze skargą na decyzję Min. Rob. Publ. o zwaloryzowanie pożyczek, zaciągniętych w roku 1920/21 a sflaconych przez miasto w walucie markowej.

Ponieważ według wyjaśnienia doradcy prawnego Magistratu adw. Szygolda wniesienie sprawy do Trybunału Najwyższego pochłonełoby bardzo duże koszty, Magistrat jest zdania, aby narazie sprawy nie wytaczać i zgodnie z wnioskiem Komisji Budżetowej wnosi o odłożenie sprawy tej na jeden rok.

Wniosek jednogłośnie uchwalono.

Burmistrz Swiercz oznajmia, że b. architekt miejski inż. Solecki nie spłacił dotąd zaliczki na pensję w wysokości zł. 100.— Magistrat, chcąc wyegzekwować należną sumę,

wniósł skargę powodową do Sądu Powiatowego we Lwowie, gdzie zamieszkuje inż. Solecki.

Ponieważ jednak w myśl obowiązujących na terenie b.aboru austriackiego przepisów sprawa nie może być rozpatrzona pod nieobecność strony, zaś specjalny wyjazd do Lwowa w tym celu wzgl. ustanowienie pełnomocnika ze względu na małą sumę nie opłaca się, Magistrat wchodzi do Rady Miejskiej z wnioskiem o umorzenie wspomnianego długu.

Radny Pawlikowski, zabrawszy głos, wyraża zdziwienie, że, zwalniając pracownika, Magistrat nie zrobił z nim rozliczenia i dlatego też stawia wniosek, aby sumę tę pokrył ten, kto zaniedbał załatwienia tej sprawy.

Po wyjaśnieniu burm. Swiercza, że w tym wypadku nastąpiło przeoczenie, Przewodniczący poddał pod głosowanie wniosek Magistratu.

W głosowaniu Rada Miejska 11 gł. za, 8 gł. przeciw i 5 gł. wstrzym. się od głosowania przyjęła wniosek Magistratu.

Zgodnie z wnioskiem Magistratu Rada Miejska jednogłośnie uchwaliła następującą takse dla dorożek samochodowych:

za kurs w mieście	zł. 2.— w dzień
„ „ „ „	„ 3.— w nocy
„ kurs do stacji kolejowej	jak wyżej
„ godzinę postoju	zł. 4.—

Po szczegółowym zreferowaniu sprawy budowy nowej stacji benzynowej przez burm. Swiercza w myśl wniosku Magistratu z dnia 5 stycznia 1931 r. Rada Miejska jednogłośnie powzięła następującą uchwałę:

„Rada Miejska godzi się na przedłużenie mocy obowiązującej umowy, zawartej w roku 1925 przez Sp. Akc. Vacuum Oil Company a przejętej w roku 1926 przez firmę Standard Nobel, o 2 1/2 r., czyli do 1 lipca 1938 r., i zawarcie nowej umowy na budowę drugiej stacji benzynowej przy zbiegu ulic Piłsudskiego i Mielczarskiego za opłatą roczną zł. 500.— na okres 7 1/2 r. z tem, że po wygaśnięciu wspomnianych umów całkowite urządzenie stacji benzynowych przechodzi bezpłatnie na rzecz miasta”.

Przed przystąpieniem do rozpatrzenia budżetu dodatkowego za 1930/31 przewodnictwo objął wice-burmistrz Zajczkowski.

Referuje burm. Swiercz, komunikując, iż ze względu na to, że niektóre pozycje w rozchodzie muszą być zwiększone, w szczególności w dziale opieki społecznej, Magistrat wchodzi do Rady Miejskiej z wnioskiem o uchwalenie dodatkowego budżetu na rok 1930/31. Na pokrycie dodatkowych wydatków Magistrat przewiduje wpływy, uzyskane ze zmniejszeń niektórych pozycji rozchodowych, jak również z dochodów ze zwiększonych wpływów. Budżet dodatkowy, przyjęty przez Komisję Budżetową, zamyka się ogólną sumą zł. 26,799.70.

Po odczytaniu poszczególnych pozycji budżetu administracyjnego i zakładów opieki społecznej Przewodniczący otwiera dyskusję.

W sprawie budżetu administracyjnego — DZIAŁ II Biblioteka Miejska — zabrał głos radny Kosmalski, prosząc o wyjaśnienie odnośnie podwyższenia kwoty, przeznaczanej na komore za lokal, o zł. 550.—.

W odpowiedzi burmistrz Swiercz wyjaśnia, że suma ta przeznaczona została na rozszerzenie lokalu biblioteki. Ponieważ sprawa rozszerzenia lokalu jest aktualna nie dopiero od dziś, w obecnej chwili zaś nadaje się okazja, gdyż właścicielka przyległego lokalu pragnie go odnająć, Magistrat prosi Radę Miejską o uchwalenie kredytu na ten cel.

Po krótkiej dyskusji Rada Miejska 10 gł. za i 14 wstrzym. się od głosowania uchwaliła kredyt na ten cel w sumie zł. 550.

Poczem przedłożony przez Magistrat dodatkowy budżet administracyjny, zamykający się w rozchodzie i przychodzie sumą złotych 16,633.90 jednogłośnie uchwalono.

Nad przedłożonym budżetem zakładów opieki społecznej zabrał głos radny Pawlikowski w sprawie gospodarstwa rolnego, oświadczając, że podobno niektórzy z urzędników miejskich nabywają kwiaty z oranżerii bezpłatnie.

Wice-burmistrz Zajczkowski, stwierdza, że nic o tem nie wie, wiadomem mu jest natomiast, że w sporadycznych wypadkach urzędnicy nabywają kwiaty, płacąc za nie. Dlatego też prosi radnego Pawlikowskiego o podanie nazwisk tych urzędników, którzyby rzekomo bezpłatnie nabywali kwiaty z oranżerii.

Ponieważ radny Pawlikowski nie udzielił odpowiedzi, dyskusję na ten temat przerwano.

Następnie Rada Miejska jednogłośnie uchwaliła budżety:

a) szpitala miejskiego w sumie	zł. 5,600.—
b) miejskiego domu starców w sumie	zł. 4,170.—
c) żłobka dla podrutków w sumie	zł. 390.—

Cały budżet zakładów opieki społecznej, zamykający się w rozchodzie i przychodzie sumą zł. 10,166.—, jednogłośnie uchwalono.

W myśl wniosku Magistratu z dnia 20 listopada 1930 r. Rada Miejska postanowiła pobierać od felczera szpitala miejskiego Piwnickiego tytułem czynszu za korzystanie z mieszkania w budynku szpitala miejskiego, opału i światła sumę zł. 400.— rocznie.

W wolnych wnioskach radny Kosiński prosi Magistrat o poczynienie starań u odnośnych władz w celu umieszczenia większej ilości skrzynek pocztowych na terenie miasta.

W związku z tą sprawą radny Morgensztern oświadcza, że należałoby również wszcząć starania, aby Urząd Pocztowy został przeniesiony do centrum miasta.

Jednocześnie radny Morgensztern porusza sprawę nadmiernego przywozu mięsa do Zgierza z poza granic miasta, wskutek czego miasto na tem traci. Dlatego też uważa, że należałoby wprowadzić specjalne opłaty za przewóz mięsa do miasta.

Po wyjaśnieniu burm. Świerca, że z tą sprawą Magistrat w najbliższej przyszłości wystąpi do Rady Miejskiej, wobec wyzerpania porządku dziennego posiedzenie zakończono.

Ogłoszenia urzędowe.

Zawiadomienie.

Magistrat zawiadamia, że nakazy płatnicze na podatki od lokali oraz placów niezabudowanych za 1931 r. zostały już rozesłane.

O ile ktokolwiek z zajmujących lokale dotychczas nakazu płatniczego na wymienione wyżej podatki nie otrzymał, winien zgłosić się po jego odbiór do Wydziału Skarbowego Magistratu, gdyż późniejszych reklamacji o niedoliczanie z tego powodu kar za zwłokę Magistrat uwzględniać nie będzie.

Burmistrz (—) Jan Świercz.

Statut

o pobieraniu podatku komunalnego na rzecz m. Zgierza od towarów przywożonych drogami żelaznymi.

Na mocy art. 12 ustawy z dnia 11/VIII — 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) oraz zgodnie z rozporządzeniem Min. Spr. Wewn. z dn. 6 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 633) pobiera się na rzecz Kasy Miejskiej m. Zgierza w czasie nieograniczonym podatek od towarów, przywożonych drogami żelaznymi.

§ 1. Samoistny podatek miejski pobiera się od towarów, przywożonych do miasta Zgierza przez stacje, znajdujące się w obrębie miasta wzgl. te które w przyszłości w czasie obowiązywania niniejszego statutu powstaną na terenie Zgierza.

§ 2. Podatek od towarów, przywożonych do m. Zgierza drogami żelaznymi, pobierają inkasenci miejscy wzgl. urzędnicy kolejowi na zasadzie zawartej umowy z Dyrekcją Kolei Państwowych przy wydawaniu przez kasy kolejowe ładunków.

§ 3. Wolne od podatku miejskiego są:

- towary, podlegające podatkom od spożycia, zużycia wzgl. produkcji oraz stanowiące monopol państwowy,
- ładunki, będące własnością Państwa lub samorządu terytorjalnego,
- artykuły, przeznaczone do odbudowy zabudowań mieszkalnych i gospodarczych, zniszczonych wojną,
- ładunki, należące do instytucji dobroczynnych i naukowych, o ile uzyskają specjalne zwolnienie ze strony Magistratu,
- towary, przywożone w przesyłkach bagażowych, pocztowych, tudzież opakowane i próżne naczynia zwrotne, rzeczy przesiedlenia, przesyłki niewykupione przez odbiorców i zwracane z powrotem na stację nadawczą za tym samym listem przewozowym, wreszcie towary, przewożone „transito”.

Za towary, przewożone „transito”, uważać należy:

- towary, przechodzące przez stację kolejową, położoną w obrębie miasta, w przesyłkach, skierowanych do innych stacji przeznaczenia, leżących poza obrębem miasta i oznaczonych w listach przewozowych,
- towary, przychodzące w przesyłkach kolejowych do stacji, leżącej w obrębie miasta, jako do stacji przeładunku lub stacji przeznaczenia lecz następnie, z wykorzystaniem składu lub

bez wykorzystania go, odsyłane kolejną do innych stacji, leżących poza obrębem miasta, bądź bezpośrednio z tej samej stacji drogą kolejową, bądź pośrednio — drogą kołową do innej stacji, leżącej w obrębie miasta, a stąd drogą kolejową. Przytem od takich towarów miasto może pobierać podatek, o ile list przewozowy przesyłki tych towarów został na stacji przybycia wykupiony, a towar nie został bezzwłocznie na tej stacji nadany ponownie, lecz został wyładowany i oddany na skład kolejowy lub prywatny albo wywieziony do miasta. Pobrąną w ten sposób sumę podatku należy jednak zwrócić w całości lub w części po przedłożeniu w okresie miesięcznym przez odbiorcę pierwotnej przesyłki dowodów, iż towary w tej samej postaci, w całości lub w części nadane zostały ponownie na jednej ze stacji, położonych w obrębie miasta, do innych stacji, położonych poza obrębem miasta,

3) towary, przybywające na stację, położoną w obrębie miasta, w przesyłkach, skierowanych względnie przeekspedjowanych i przeładowywanych niezwłocznie, z przeznaczeniem na bocznicach kolejowe, do punktów odbiorczych, położonych na tych bocznicach poza obrębem miasta. Natomiast za przywożone drogami żelaznymi i podlegające opodatkowaniu na rzecz miasta uważać należy towary, sprowadzone kolejami żelaznymi do sąsiednich stacji kolejowych, a stamtąd bocznicami kolejowymi dowiezione na teren miasta.

§ 4. I) Podatek od towarów, przywożonych drogami żelaznymi, w przesyłkach, pobierany będzie w wysokości, odpowiadającej kwocie opłaty przewozowej dla danego ładunku według taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt, przypadającej za odległość 10 km.

II) Przy przesyłkach jednostkowych zwyczajnych i pośpiesznych, za które opłatę przewozową oblicza się według sztuki a nie według wagi, wynosi:

- za konie i bydło rogate rosłe zł. 2,— od sztuki
- za inne zwierzęta „ 0,50 „ „

III) Podatek od towarów, przywożonych z odległości nie dalszej niż 50 km., wynosi połowę kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 km. W wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość, podatek wynosi trzecią część opłaty przewozowej za odległość 10 km.,

IV) Podatek od towarów, przywożonych w drobnych i wagonowych przesyłkach pośpiesznych tudzież w drobnych przesyłkach zwyczajnych o wadze do 300 kg., odpowiada połowie opłaty kolejowej przewozowej za odległość 5 km. W wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość, podatek wynosi trzecią część opłaty przewozowej za odległość 10 km.,

V) Od towarów niżej wymienionych podatek pobiera się w wysokości, odpowiadającej połowie opłaty przewozowej za odległość 5 km. względnie w wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość, trzeciej części opłaty przewozowej za odległość 10 km.:

- buraki cukrowe oraz wyłki buraczane, także suszone i melasowane;
- cegły i dachówki wszelkiego rodzaju oraz masa kamienna;
- cement mielony wszelkich nazw i klinkier cementowy;
- drzewo i celuloza:
 - drzewo nieobrobione, przewożone do tartaków i budulec drzewny obrobiony, t. j. drzewo krajowe ciosane, strugane, tarte, łupane z wyjątkiem klepek i den beczkowych, także heblowane, fugowane, szpuntowane, obtoczone, rowkowane, profilowane, wcinane, falcowane, frezowane, dłutowane, świdrowane i t. p. plansony, wańczosy, krawędziaki, kantówka, bale, dyle, blanki, brusy, tymbry, murłaty, deski, tarcice, szalówki i fryzy, obładry, oszwary, okrajki, żerdzie i t. p.,
 - celuloza, masa drzewna, miazga drzewna, suche i mokre,
 - drzewo celulozowe, t. j. okorowane w okrągłakach, szczapach i wałkach do 2,2 m. długości, jak również odpadki tartaczane z drzewa świerkowego i jodłowego w trzaskach o jednakowej długości, złączonych w peckki,
 - drzewo opałowe w szczapach, karpina, chróst, gałęzie i t. p.,
 - drzewo osikowe do wyrobu zapafek;
- kamienie, minerały surowe zgruba obrobione:
 - kamienie budowlane, marmury, alabastry budowlane, serpentyny, labradaryty i porfiry, jednak tylko surowe zgrubsza oblitowane w kształcie bloków nieociosanych i nieopiłowanych,
 - kamienie rodzime polne wszelkich nazw tudzież skały łamane, łupane, kruszone,
 - minerały surowe niepalone i niezmielone, jak kreda surowa w kawałkach nieoczyszczona, magnezyt naturalny, talk na-

turalny, spaty, strojczanit, celestyn, witerzyt, pagmatyn, baryt, kryolit, tinkal, boran, boracit, panderit, razorit, łupek, azbest w kawałkach, grafit łupek i złom grafitu, mika, naturalne sole kuchenne, przemysłowe i bydłce i t. p.,

d) piasek, żwir i gliny, także przesiane mielone, płukane, szlamowane, wypalone, glina porcelanowa surowa i przysposobiona, kaolina, szliki, piasek kwarcowy i t. p.,

e) rudy, żużle popioły: żelazne, siarkowe, manganowe, cynkowe, ołowiane, chromowe, miedziane, wypalki pirytowe. szlaki, muły, także mielone, młotwiny żelazne, walcovina i t. p.,

f) siarka surowa oraz soda (kalcynowana, kaustyczna i kryształiczna) gdy sprowadzone są do celów fabrycznych,

g) wapień, dolomit, palone i mielone wapno;

6) kwas siarkowy, kwas solny, sól glauberska, także kwas siarkowy dymiący i odpadowy z fabryk oraz rafinerji;

7) mięso i wnętrzności zwierzęce, świeże, mrożone i solone;

8) mleko i jego przetwory oraz nabiał;

a) śmietana, śmietanka, serwatka, ser, masło, tudzież nabiał;

b) jaja, także konserwowane;

9) nasiona i owoce oleiste, nierafinowane oleje roślinne, pokos;

10) nawozy naturalne i sztuczne, fosforyty i kości surowe:

a) gips, margiel, popioły i wapno nawozowe, gnój, kał, kompost, mierzwa, pozostałości wapienne po fabrykacji kleju, pudreta, śmiecie, wapno defekcyjne, szlamy wapienne, guano, wymiotki z rzeźni, zepsute mięso i ryby, krew suszona na nawóz, wszelkie odpadki z rzeźni przeznaczone na nawóz, kości surowe mielone także odłuszczone, śrut i mąka kostna, węgiel kostny, rogi mielone, żużle tomasa, superfosfaty mineralne i kostne, amoniakalne i potasowe, wszelkie sole potasowe, wszelkie saletry, azotan amonu, azotniak, wszelkie mieszaniki nawozowe, amon wapieniakowy, chlorek amonowy na nawóz i t. p.,

b) kości surowe, także mielone;

11) owoce i jagody krajowe;

12) papier oraz bibuła zwyczajne — z wyjątkiem wyrobów z papieru i bibuły;

13) pasza: zielona, świeża, suszona, kiszona, skoncentrowana, jak: plewy, koniczyna, trawa, siano, słoma, siewczka, kaczaney, kolby, wytoczyny, kuchy, mąka rybia, mięsna i t. p. melasa;

14) samochody i podwozia samochodowe. seryjne nowe, nieużywane, osobowe i towarowe, prócz cykloetek, motocykli i samochodów luksusowych;

15) smoła i papa dachowa:

a) smoła węglowa surowa i preparowana: z węgla kamiennego lub brunatnego, destylowana, preparowana, dachowa, do budowy dróg, do wyrobu tektur, dla stalowni z domieszką wody (emulsja),

b) papa dachowa także asfaltowana, smołowana, posypana piaskiem;

16) surowce włókiennicze roślinne i zwierzęce, wszelkie przędze oraz tkaniny:

a) konopie i len także międlone i czesane, pakuły i paździerz oraz odpadki konopne i lniane, juta i odpadki, afrykańskie włókno roślinne, włókna kokosowe abaka, adansonja, agawa, aloes, bombaj, heneken, istelinters, madras, manila, maurylan, konopie nowozelandzkie, palmyra, piassawa, ramie, rhea, suan, sisal, sun, szechen, tampico, trawa chińska, wschodnio-indyjskie konopie, bawełna surowa, sztuczna, odpadki, końce, wyczeski oraz wszelkie pozostałości przeróbki bawełny, wszelkie rodzaje wełny i jej odpadki, szlam wełniany, sierście wszelkiego rodzaju zwierząt także bielone, barwione, włosień koński, także sortowane, szczecina także sortowana, odpadki włosia, jedwab naturalny i sztuczny, kokony jedwabników i odpadki,

b) przędze wszelkie,

c) skóry wszelkiego rodzaju: surowe, wyprawiane, garbowane oraz szpalty skórzaney, obrzynki, oddzierki, odpadki, skrawki,

d) szmaty, także karbonizowane, skrawki, stare sieci, liny i powrozy z wszelkiego rodzaju materiału,

e) tkaniny wszelkie z wyjątkiem łułi, firanek, haftów, koronek, tkanin szmuklerskich i jedwabnych prawdziwych oraz z wyjątkiem odzieży gotowej, lecz także tkaniny impregnowane i materiały dziane, nasycone, z nitkami gumowymi, linoleum, cerata;

17) szkło tłuczone, także mielone, bryły, skorupy, obrzynki szyb, odtamki, tłuczki;

18) warzywa i jarzyny;

19) zboże w ziarnie, pośląd i otręby zbożowe, mąka zbożowa, pieczywo;

a) groch, także polerowany i łuskany, gryka, jęczmień, kukurydza, owies, peluska, proso, pszenica, ryż łuszczony lub niełuszczony, także polerowany, szlifowany, małowy, łamany, żyto i t. p.,

b) kasze i mąki zbożowe: grysy, kasze, jagły, krupy, pęczaki, płatki, śrutę oraz otręby zbożowe i ryżowe,

c) pieczywo bez cukru;

20) ziemniaki świeże;

21) zwierzęta domowe i ptactwo, o ile nie podpadają pod przepisy punktu I;

22) żelazo, surówka, stal:

a) produkty wielkich pieców, stalowni, walcowni i młotowni: surówka żelazna, żeliwo w gęsiach, granulowane, stopy żelazne, ferrosilicium, ferromangan, żelazo gąbczaste, stal i żelazo zlewne w blokach surowych, stal okrągła do wyrobu rur, bloki podwalcowane, kęsy, rygle o wszelkich kształtach, sztrypsy do wyrobu rur, bloki kute, żelazo i stal sztabowe i fasonowe, także walcowane lub ciągnięte o wszelkich kształtach, kute w sztabach i prętach, taśmowe, okienne, kwadratowe, okrągłe, prętowe, profile, żłobkowe, kątowe, także pokryte cyną, cynkiem lub miedzią, blachy i płyty żelazne i stalowe wszelkiego rodzaju i grubości, także pokryte innymi metalami, dziurowane, faliste, asfaltowane, smołowane lub farbowane oraz blachy cynkowe,

b) złom żelaza lub stali, odpadki żeliwne, żelazne, stalowe, okruczy, opiłki, obtoczki, wiórki, masa żelazna i stalowa w proszku, stary przedziewiały drut, stare wyroby żelazne połamane, rozbite, wybrakowane, części przedmiotów żelaznych niezdatne do naprawy i bezpośredniego użytku, stare belki i podkłady oraz szyny, stare połamane kołty — wszystko przeznaczone lub gromadzone do przetopienia, złom cynku, miedzi, mosiądzu, brązu, niklu i innych metali nieszlachetnych.

VI. Przez kolejową opłatę przewozową, służącą za podstawę do wymiaru podatku, należy rozumieć jedynie ustaloną według taryf kolejowych normalnych lub wyjątkowych opłatę za przewóz wraz z opłatą stacyjną, wliczoną do opłaty przewozowej z wyłączeniem zatem wszelkich innych opłat oraz dopłat, przewidzianych w obowiązujących w Polsce taryfach towarowych kolei żelaznych. W szczególności nie stwarzają podstaw do zwiększonego wymiaru podatku opłaty i dopłaty kolejowe, przewidziane za przewóz w wagonach krytych, za lekkość i przestrzemność towarów, za użycie wagonów specjalnych, za dostarczenie przyborów i środków ochronnych, za wszelkie czynności dodatkowe kolei, za przewozy w obrębie tej samej stacji taryfowej, za nadanie przesyłki pośpiesznej na pociągi pasażerskie, za niezgodną z rzeczywistością deklarację towaru oraz inne opłaty i dopłaty poza pierwotną i niepowiększoną stawką przewozową.

W wypadku, gdy przesyłka przeszła z odległości mniejszej niż 100 km, należy podatek obliczyć z zastosowaniem początkowej stawki ogólnej kolejowej taryfy wyjątkowej, ustanowionej dla przewozów z tej przestrzemi, jednakże tylko wówczas, gdy taryfa ta była stosowana do obliczenia kolejowej należności przewozowej.

§ 5. Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747).

§ 6. Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych i odsetek za zwłokę w wysokości 2% mies. według postanowień, zawartych w ustawie z dnia 24. VII. 1924 r. (Dz. U. R. P. № 73, poz. 731).

§ 7. Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i porborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 zł., o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 61 — 66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747).

§ 8. Stawki podatkowe, wymienione w § 4 niniejszego statutu, obowiązują po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu w „Gazecie Zgierskiej“ z dniem 1 grudnia 1930 r. aż do odwołania.

Burmistrz (—) Jan Świercz.

Statut powyższy zatwierdzony został przez Wydział Powiatowy Sejmiku Łódzkiego decyzji z dnia 29 stycznia 1931 L. 2/31.